

δεν έλλεινε. Μά μέσα απ' την ασάλευτη και σκοτεινή σχισμάδα του έβγαινε μία φωνή βαθεία, σαν μακρινός αντίλαλος :

— Έλα, έλα μαζί μου. Μόνον εγώ δεν πλανεύω κανέναν. Σ' έμειθα βρής την ευτυχία που διψάς κι' όχι στις ψεύτικες τις δόξες ή στις πρόκαιρες αγάτες. Σε μαλακό και δροσερό κρεβάτι θά σε πάω : στο κρεβάτι της Σιγής. Έκει θά γείρης το κεφάλι σου και θά ξεπλώσης το κορμί σου να ξεκουραστής και να κοιμηθής, χωρίς να λήθης ποτέ κανένα όνειρο κακό, χωρίς ποτέ σου να ξυπνήσης...

Κι' ή Τριανταφυλλούλα απάντησε με φωνή μισοσβουμένη :

— Φοβάμαι, φοβάμαι !

'Αλλά δέ σάλεψε απ' τή θείσι της.

Και τὰ δυό εκείνα χέρια τού φαντάσματος, τὰ ξερά και κοκκιλάριχα, τήν αγκαλιάσανε σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά...

***

'Επέρασε ένας χρόνος από τότε...

"Εφτιασε ή ίδια μέρα κι' ή ώρα και να σου, φανήκανε στο στενωδοράμι, όπως είχαν συμφωνήσει, ή Τριανταφυλλιά απ' τόν ένα δρόμο κι' ή Τριανταφυλλίτσα από τόν άλλο. Η Τριανταφυλλούλα μόνο άρχισε να φωνή, με όπου κι' άν ήταν θάρτανε κι' αυτή.

— Άλλοίμονο και πάλι άλλοίμονο ! ελπε ή πρώτη, ή Τριανταφυλλιά. Ούτε ή πολλές ή δόξες, ούτε τὰ παλάτια, μά ούτε και τὰ χρυσά στολίδια κάνουν τήν καρδιά ευτυχισμένη. Κι' άπάνω στον ψηλότερο βασιλικό θρόνο βαρυστιζεις, καθισμένη πάντα δίπλα σ' έναν άντρα γέρο, με κάτασπρα μαλλιά και γένεια.

Κι' άρχισε να παρουσιάζεται και να κλαίη, γιατί δεν είχε πάρει τόν αληθινό της ευτυχίας δρόμο.

— Άλλοίμονο και τρισαλλοίμονο ! ελπε ή Τριανταφυλλίτσα. Έχουν τὸ τέλος τους κι' ή αγάτες. Άρχίζουνε με γλύκες και χαρές, για να τελειώσουν με φαρμάκια και με πόνοους. Όλες τις ώμορφες στιγμές που περνάς, στο τέλος τις πληρώνεις με τὸ αίμα της καρδιάς σου και με μαύρα δάκρυα. Άχ, είνε μικρό, πολύ μικρό να ξεμερώνεσαι και να βραδιάζεσαι μονάχη και τρισέρημη, μάτια προσμένοντας εκείνον που ρουφάει τή γλώνα της αγάτης σ' άλλα χείλη και σ' άλλα μάτια και που τονίτζα πειά σε κάποιον άλλη τὰ ερωτόλογα τραγούδια του, τὰ ίδια εκείνα που έλεγε σε σένα.

Κι' άρχισε κι' αυτή να κλαίη και να παρουσιάζεται πώς δεν πήρε τὸ σωστό της ευτυχίας δρόμο.

Μά ή Τριανταφυλλούλα ;

Αυτή δεν έφαινόταν πουθενά, έλειπε, ενώ ή άλλες δυό έσμίγανε τού πόνου τους τὰ δάκρυα.

— Γιατί δεν ήρθε τάχα ; Γιατί δεν κράτησε τὸ λόγο της ; Που βρίσκεται, τί νάγινε ; ρωτούσαν ή δυό κοπέλλες.

Μά ή Τριανταφυλλούλα ή θλιβερή, με τὸ κακό μοιρόγαρτο, ή φτωχή κοπέλλα τού χωριού, είν' εκεί μες' στο μαλακό και δροσερό κρεβάτι της. Κοιμάται, κοιμάται διαρκώς σε μία άντέραντη ήρεμία, χωρίς κανένα όνειρο κακό να ταράξη τόν ύπνο της. Και ποτέ, ποτέ δεν θά ξυπνήση πειά, ποτέ !

Γιατί τὸ κρεβάτι της τὸ λένε μνήμα !...

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Οι μισάνθρωποι ζουν συνήθως μέσα στις πολιτείες. Όταν όμως πάνε στην έρημιά, τότε αγαπούν τους ανθρώπους.

Λ ε ο π ά ρ δ η ς

Ευτυχισμένη ζωή δεν υπάρχει. Υπάρχουν μονάχα ευτυχισμένες ημέρες.

Λ α τ μ π ν ι τ ζ

Ποτέ δεν κουράζεται κανείς όταν μελετά τις δυστυχίες τών άλλων. Πλήττει όμως τρομερά όταν ασχολείται διαρκώς με τις ευτυχίες τους.

Σ ο π ε γ χ ά ο υ ε ρ

Η ειλκρινεία δεν βλάπτει, παρά μονάχα εκείνους που προσποιούνται τόν ειλκρινή.

Θ. Γ κ ω τ ι ε

'Αγαπώ τόσο τή ζωή, που θάθελα να ζω ακόμα και στον 'Αδη.

Ρ ε ν ά ν

Μην πιστεύεις ποτέ πως στην καρδιά δεν υπάρχει ποτέ ίχνος λογικής. Στη λογική όμως, σπανίως θά συναντήσετε ίχνος καρδιάς.

Γ. Ο ν ε

Η καταθλιπτικώτερη άπασχόλησι τού παρόντος είνε... τὸ μέλλον.

Β α λ τ ο υ ρ

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΠΕΖΟ ΡΥΘΜΟ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σε μία γωνιά, στ' άπόμειρα τού δάσους, είχα θαμμένη τή φτωχή καρδιά μου. Κανένας δεν τήν είδε, δεν τήν ξαίρει — κανένας δεν μπορούσε να τή βρει.

Τὸ πῶς τήν είχα κρύψει μες' στο δάσος, δεν τόχα φανερώσει σε κανένα : θά τόθελα να μένει μυστικό.

Κι' έφτυγα γελώντας κι' άλαφρός, άφου τής έβανα μία πέτρα για σημάδι — μά μεγάλη πέτρα τού βουνοῦ...

Μ' άξαρνα, κατέβηκαν οι μπόρες — οι μεγάλες μπόρες τού χειμῶνα — κι' όταν, τὸ καλοκαίρι, ξαναπήγα, δέ βρήκα τὸ σημάδι πουθενά !

Κι' από τότε ψάχνω, μέρα-νύχτα, καλώντας και ζητώντας τήν καρδιά μου ! γυρίζω μέρα-νύχτα, κι' όλο ψάχνω, γυρεύοντας τὸ κάκου να τή βρω...

Κι' όμως εκείνη βρίσκεται — τὸ ξέρω — βρίσκεται πάντα στο μεγάλο δάσος : βρίσκεται πάντα στο μεγάλο δάσος — και δέ με λησμονεί, και με καλεί !

Τι τ' όφελος, για μένα, κι' άν υπάρχει, θαμμένη πάντα στο μεγάλο δάσος — άφου τὸ βράδυ φτάνει, κι' όλο φτάνει — πέρα, τὸ φῶς κοντεύει να πεθάνει — και δεν υπάρχει τρόπος να τή βρω ;...

ΠΡΩ΄Ι

Σήμερα ξύπνησα πρωί, με τις χαμπάνες : ή νύχτα, μόλις, έφανε σιγά. Σμιέρονε, νομίζω, Κυριακή.

Ρόδιζε τὸ πρώτο γλυκοχάρμα, καλά καλά δεν είχε πάρει μέρα. Στην πλάση, τώρα, μόλις άρχινοῦσε τὸ γαλανό τραγούδι της αλήθης.

"Όλα, μ' άγάτη, γύρω μου ξυπνοῦσαν — στο δρόμο τὰ πουλάκια κελαιδοῦσαν. Οι σίτσι μου κυλοῦσαν απ' τὰ χείλη, σαν τὸ νερό που τρέμει στην πηγή.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΥΡΕΤΟΥ

Μία νύχτα πυρετοῦ — μά νύχτα πάθους — ή Τέχνη πήρε σχήμα, ξαφνικά, κι' ήθελε και στάθηκε μπροστά στον Καλλιτέχνη. Κι' έπως, αυτός, αυτός, κοιτούσε στα χροτιά του, δέ σήκωσε τὰ μάτια να τή δει. Τότε κι' αυτή, τόν άγγιξε στον όμο. Κι' εκείνος, τότε, σήκωσε τὰ μάτια — σήκωσε τὰ μάτια, και τήν είδε. Τήν είδε, μά δεν έβγαλε μιλά. Περιέμενε να τὸ μιλήσει πρώτη. Τὸ μίλησε κοφτά και καθαρά :

- Τι θέλεις από μένα ;
- Σ' αγαπώ.
- Τι περιμένεις από μένα ;
- Τίποτε.

Κι' ή Τέχνη χαμογέλασε, τόν κοιτάξες — κι' έχάθη.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΖΟΥΣΕ ΑΥΠΗΜΕΝΟ

"Ενα λουλούδι ζούσε λυπημένο. Κοιτούσε πάντα κάποιον χελιδόνα. Τὸ κοιτάζε, και τούλεγε συγνά :

— Πάρε με μαζί σου, σ' αγαπῶ.

Πάρε και μένα στ' άγνωστο που πᾶς !

Έκει τὸ φῶς θά λάμπει πιο πολύ — θάνα σα μία χαρά παντοινή, στα βάθη τών γαλάζιων οὐρανῶν ! 'Ισως, εκεί, ποτέ να μη νυχτώνει ! Πάρε και μένα, πάρε με μαζί...

Και τὸ πουλί κοιτούσε πάντα πέρα :

— Είν' ένας μῶλος, κι' είν' ένα χρυσόφαρο, κρυμμένο μες' στα βάθη της θαλάσσης. Αυτό ποτέ δεν φανίεται στον ήλιο. Δεν τόδα, παρά μόνο μά φορά... Κι' όμως αυτό μου φτάνει — δέ μου φτάνει ; — να ζω, να κελαιδῶ και να πετώ...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Σπαρτιατικῶς σε όμολογία, αλλά και τρομερός στην αστηρότητα του ήταν άλλοτε ο έμπορικῶς νόμος τών Κινέζων.

'Ιδου τρία τών αστηροτέρων άρθρων του :

- 1) "Όποιος συλλαμβάνεται να συνλλάσσεται με ανθρώπους που τούς έχει συγματίσει ο νόμος, τιμωρείται δια θάνατου.
- 2) "Όποιος παρεμποδίζει τήν ελευθερά διαεξαγωγή τού έμπορίου, άποκαταλείεται.
- 3) "Όποιος συλλαμβάνεται να πουλάη άπαγορευμένα είδη, υφίσταται τήν ποινή τού θάνατου.

